

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Isten kedvence

Karl D. Hirst elder
a Hetvenektől

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Amikor eltelünk Isten szeretetével, az pajzsot nyújt nekünk az élet viharában, ugyanakkor a boldog pillanatokat még boldogabbá teszi.

Kezdsnek el kell mondanom, hogy két gyermekem is elájult már a szószéknél beszédmondás közben, és még soha nem éreztem ennyire át a helyzetüket, mint ebben a pillanatban. És nemcsak a csapóajtó jár a fejemben.

Hat gyermekünk néha ugratja egymást – mindegyikük magát tartja a kedvenc gyermeknek, mind különböző okokat sorolva fel. Minden egyes gyermekünk iránt tiszta és teljes szeretetet érzünk. Egyiküket sem tudnánk jobban szeretni a többinél. Mindegyikük születésével gyönyörű módon kitágult a szeretetünk. Mennyei Atyám irántam tanúsított szeretetét leginkább a gyermekeim iránti szeretetem révén értem.

Ahogy a kedvenc gyermek címet hangoztatják, azt gondolhatnátok, hogy nálunk soha nem voltak rendetlen hálósobák. A szülő-gyermek kapcsolat árnyoldalait ellensúlyozza a szeretetre való összpontosítás.

Talán mert látom, hogy elkerülhetetlen családi lázadás van készülődésben, előfordul, hogy valami ilyesmit mondok: „Rendben, kifárasztottatok, de nem fogom elárulni – úgyis tudjátok, melyikőtök a kedvencem!” Az a célom, hogy a hatból mindegyikük győztesnek érezze magát, és elkerüljük a háború kitörését – legalábbis a következő alkalomig!

Evangéliumában János úgy utalt magára, mint „a tanítvány, a kit szeret vala Jézus”, mintha ez valami egyedi dolog lenne. Szeretem azt gondolni, hogy azért, mert János teljes mértékben

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every

érezte Jézus szeretetét. Nefi hasonló érzést keltett bennem e szavaival: „örvendezem Jézusomban”. Természetesen a Szabadító semmivel sem inkább Nefié, mint Jánosé, ám Nefinek az „ő” Jézusával való kapcsolatának a személyes természete így gyengéd kifejezésre indította őt.

Hát nem csodálatos, hogy időnként ilyen teljes és személyes figyelmet és szeretetet érezhetünk? Nefi az ő Jézusának nevezi Őt, és ezt mi is megtehetjük. Szabadítónk szeretete „a legmagasabb, legnemesebb, legerősebb fajta szeretet”, és Ő ezt addig adja nekünk, amíg el nem telünk vele. Az isteni szeretet soha nem apad el, és mindegyikünk szeretett kedvenc. Isten szeretete az, amely – csakúgy, mint a Venn-diagramon – mindannyiunk közös metszete. Bármiben különbözzünk is látszatra, az Ő szeretetében egységre lelünk.

Meglepő-e, hogy a két legfőbb parancsolat ez: szeretni Istent és a körülöttünk lévőket? Amikor azt látom, hogy két ember krisztusi szeretettel van egymás iránt, azt érzem, hogy szeretetük nem csupán az ösajátszeretetük, hanem van benne valami isteni is. Amikor így szeretjük egymást, amilyen teljesen csak tudjuk, bevonódik a menny is.

Ezért ha úgy tűnik, hogy valaki, aki fontos számunkra, nem érzi az isteni szeretetet, követhetjük ezt a mintát: olyan dolgokat téve, amelyek közelebb visznek minket Istenhez, majd pedig olyanokat, amelyek közelebb visznek a szeretünkhöz, szavak nélkül Krisztushoz hívva őt.

Bárcsak leülhetnének veletek, és megkérdezhetném, milyen körülmények indítanak arra, hogy érezzétek Isten szeretetét! Mely szentírásverek? A szolgálat mely konkrét cselekedetei? Hol lennétek? Milyen zene szólna? Kinek a társaságában? Az általános konferencia bőven ad teret a mennyei szeretettel való kapcsolódás megismerésének.

Azonban talán úgy érzitek, távol vagytok Isten szeretetétől. Talán elkeserítő, sötét hangok kórusa duruzsol a gondolataitokban, olyan üzenetekkel, hogy túl sérültek, túl összezavardottak, túl gyengék, túl jelentéktelenek, túl mások vagy túl eltévelyedettek vagytok a mennyei szeretet bármely valós megnyilvánulásához. Ha ilyen elgondolásokat hallotok, kérlek, halljátok meg ezt: e hangok tévednek. Magabiztosan figyelmen kívül hagyhatjuk a gondolatot, hogy amikor megtörték vagyunk, az bármiképpen is elzárna minket a mennyei szeretettől – minden alkalommal, amikor azt a himnusz énekeljük,

time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the

amely eszünkbe juttatja szeretett és hiba nélkül való Szabadítónk azon döntését, miszerint hagyja megtört testét „keresztre szegez[ni] bűneinkért”, illetve mindig, amikor a megtört kenyérből veszünk. Bizonyos, hogy Jézus minden szegényt eltávolít a megtört emberből. Ő a megtörtsége révén tökéletessé lett, minket pedig tökéletessé tehet a megtörtségünk ellenére. Megtört, magányos és sebzett volt – ahogy mi is érezhetjük magunkat –, ám nem vagyunk elvágva Isten szeretetétől. A dalban megtört emberekről és tökéletes szeretetről van szó.

Talán tudtok magatokról valami titkos dolgot, amitől szerethetetlennek érzitek magatokat. Még ha igazatok is van azzal kapcsolatban, amit magatokról tudtok, tévedtek, ha azt gondoljátok, hogy Isten szeretetének a hatókörén kívül helyeztél magatokat. Időnként oly kegyetlenek és türelmetlenek vagyunk önmagunkhoz, ahogy azt bárki mással szemben elképzelhetetlennek tartanánk. Sok teendőnk van ebben az életben, de az önutálat és önmagunk szegyénteljes elmarasztalása nem szerepel azon a listán. Bármilyen rútnak is érezzük saját magunkat, az Őkarja nem rövidül meg. Nem! Mindig elég hosszú ahhoz, hogy „átkarol[jon] engem” és mindegyikünket.

Amikor nem érezzük az isteni szeretet melegét, az nem azt jelenti, hogy eltűnt. Isten saját szavai szerint „a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek, de az [Ő] irgalmasság[a tőlünk] el nem távozik”. Tehát, a tisztánlátás végett: annak az elgondolásnak, hogy Isten már nem szeret minket, annyira hátra kell szorulnia az élet lehetséges magyarázatainak a listáján, hogy azt megelőzze a hegyek eltávazása és a dombok megrendülése.

Nagyon tetszik ez a jelkép, miszerint a hegyek Isten rendíthetetlen szeretetének a bizonyítékai. Ez az erőteljes kép szövi át az azokról szóló beszámolókat, amikor valaki felmegy a hegyekbe, hogy kinyilatkoztatást kapjon, illetve Ésaías leírását arról, hogy „erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette”. Az Úr háza ad otthont legbecsesebb szövetségeinknek, valamint nyújt nekünk menedéket olyan helyet, ahol elmerülhetünk Atyánk irántunk való szeretetének a bizonyítékában. Örömet lelem a vigaszban, amely akkor éri a lelket, amikor szorosabban burkolózva a keresztelési szövetségembe keresek valakit, aki veszteség vagy csalódás miatt kesereg, és megpróbálok segíteni neki az érzelmi átgondolásában és feldolgozásában. Olyan utak ezek

precious covenantal lovehesed?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of

vajon, amelyeken járva jobban elmerülhetünk a drága, szövetséges szeretetben, aheszedben?

Ha tehát Isten szeretete nem hagy el minket, miért nem érezzük mindig? Maradjunk a realitás talaján: nem tudom. De annyi bizonyos, hogy szeretve lenniem ugyanaz, mint érezni, hogy szeretnek. Van néhány gondolatom, amely segíthet válaszokat találniatok erre a kérdésre.

Talán gyásszal, depresszióval, árulással, magánnyal, csalódással vagy más nyomasztó dolgokkal küzdötök, ami miatt nem tudjátok érezni Isten irántatok való szeretetét. Ha így van, e dolgok el tudják tompítani vagy fel tudják függeszteni a képességünket, hogy érezzük, amit más-különbben éreznénk. Legalábbis egy időre talán képtelenek lesztek érezni az Ő szeretetét, és meg kell elégednetek az arról való tudással. De azon tűnődöm, hogy próbálkozhatnátok-e – türelmesen – más módszerekkel is az isteni szeretet kifejezésére és befogadására? Hátrébb tudtok lépni egyet attól, ami előttetek tornyosul, és talán még egyet és még egyet, amíg egyre tágabb látómező tárul elétek, ha szükséges, míg végül szó szerint celesztálisan gondolkodtok, mivel a csillagokat szemlélitek, emlékezve a számtalan világra, rajtuk keresztül pedig azok Teremtőjére?

A madarak éneke; érezni a napot, a szellőt vagy az esőt a bőrömnön; vagy épp olyan alkalmak, amikor a természet Isten iránti ámulattal tölti el az érzékeimet – ezek mindegyike hozzájárult már ahhoz, hogy kapcsolódni tudjak a meny-nyhez. Talán segíthet a hithű barátok nyújtotta vigasz. Talán a zene? Vagy a szolgálat? Vezettek feljegyzést vagy naplót azokról az alkalmakról, amikor tisztábban láttátok az Istennel való kapcsolatokat? Talán megkérhetitek azokat, akikben bíztok, hogy miközben ti magatok enyhülés és megértés után kutattok, mondják el, nekik mi a forrásuk az isteni kapcsolódáshoz.

Vajon ha Jézus választana egy helyet, ahol találkozhattok, egy félreeső helyszínt, ahol csakis Ő rá tudnátok összpontosítani, talán a személyes szenvedések kivételes helyét választaná, a helyet, amelyre leginkább szükségetek van, ahova senki más nem léphet be? Egy helyet, ahol olyan magányosnak érzitek magatokat, hogy tényleg teljesen egyedül kell lennetek, mégsem vagytok; olyan helyet, ahol talán csak Ő járt, ám amit valójában már előkészített az érkezésetekre. S miközben jöttére vártok, talán már ott is van, elérhető közelségben?

Ha életek e szakaszában úgy érzitek, eltölt

your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

benneteket a szeretet, próbáljátok azt megtartani olyan hathatósan, mint ahogy a szita megtartja a vizet. Hintsétek szét, amerre jártok. Az isteni gazdaságtan egyik csodája az, hogy amikor megpróbáljuk megosztani Jézus szeretetét, azon kapjuk magunkat, hogy különböző mértékben eltelünk vele azon tantétel szerint, hogy „a ki... elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt”.

Amikor eltelünk Isten szeretetével, az pajzsot nyújt nekünk az élet viharaiiban, ugyanakkor a boldog pillanatokat még boldogabbá teszi – azokat az örömteli napokat, amikor tündököl az égen a nap, még inkább beragyogja a lelkünkben áradó napfény.

Vessünk gyökeret és alapot Jézusunkban és az Ő szeretetében. Keressük és őrizzük kincsként azokat az élményeket, amikor érezzük az életünkben az Ő szeretetét és hatalmát. Az evangélium öröme mindenki számára elérhető, nemcsak a boldogoknak és nemcsak a csüggedőknek. Az öröm a célunk, nem pedig a körülményeink ajándéka. Minden okunk megvan arra, hogy „örvendezz[ünk], és szeretet tölt[sön] be [minket] Isten és minden ember iránt”. Telítődjünk el! Jézus Krisztus nevében, ámen.